

Llorenç Puig. Delegat de la Companyia de Jesús a Catalunya

“Molts abusadors eren els religiosos més populars”

EL PUNT AVUI+ 2,50€

DIUMENGE • 30 de juny del 2019. Any XLIV. Núm. 15044 - AVUI / Any XLI. Núm. 13914 - EL PUNT

NACIONAL

P20,21

Foc controlat

RIBERA D'EBRE • Després d'haver “perimetrat” l'incendi, el 10% actiu ja està “estabilitzat”

AJUDES • Els alcaldes van anunciar ahir que demanaran ajudes per als seus municipis

Bombers, ahir al municipi ebrenc de la Torre de l'Espanyol ■ EFE / JAUME SELLART

Política

P14

L'Estat vol bloquejar les noves delegacions

Borrell anuncia mesures cautelars contra les de Mèxic, Tunis i Buenos Aires

Política

P27

ERC exigeix al PSOE que concreti l'oferta de diàleg

Sánchez manté la pressió a Podem i torna a advertir de noves eleccions

ELS NOSTRES AJUNTAMENTS TERRASSA

Jordi Ballart

“No he vingut a treure ni a posar llaços”

PER FI EL MANTENIMENT DEL TEU ASCENSOR A MIDA

801175-112732W

MANTENIMENT JAERAHORA

www.citylift.net

Arriben les sèries d'estiu

A partir d'avui i durant juliol i agost, cada dia tres capítols de dues sèries, l'una sobre ciència i l'altra sobre refranys P6-9

AVUI. Qui no vulgui pols que no vagi a l'era / La xocolata és excitant perquè conté cafeïna

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Miquel Berga

Externs

A Josep Pla: sis amics i una amant, el darrer llibre de Xavier Febrés sobre l'homenot de Llofriu, l'autor ofereix elements informats i rellevants de la vida privada de Pla que en contextualitzen l'entorn local i la trajectòria literària.

El resultat de "la secreta i diabòlica mania d'escriure... a la qual ho sacrifico tot" que Pla confessava a *El quadern gris* va ser una quantitat descomunal de lletra publicada. Per avaluar-ne les dimensions, Febrés utilitza adjectivació planiana: una extensió "oceànica" i una producció "torrencial, selvàtica, desbocada, irrefrenable" que només es pot descriure en termes patològics: grafomania o graforrea. És inevitable pensar que Pla va ser massa prolífic. La gràcia és que l'acumulació es fa gairebé sempre suportable perquè encara que no s'hagi separat el gra de la palla, en els dolls escrits a raig de Pla hi ha més gra que en escriptors que depuren i reescriuen. Segurament per això, els editors van tirar pel tros

En els dolls escrits a raig de Pla, hi ha més gra que en escriptors que depuren i reescriuen

comptant que els seus devots lectors, per endur-se un bon tros de magre, estaven disposats a empassar-s'ho tot i perdonar-li les reiteracions. En Pla, a cada cantonada, ensopegues amb frases memorables. Recordo com als anys setanta, al nostre pis d'estudiants, era d'estricta ritual llegir en veu alta, imitant l'accent català de Pla en castellà, els articles de la famosa secció "Calendario sin fechas", a Destino. Eren, en aquells anys, de les millors –i més divertides– classes de literatura que teníem a l'abast. Parlant de Destino, Febrés recorda com Pla defensava la importància de tenir molts col·laboradors externs a la revista. Deixarem que Pla ens posi (a la seva manera) en valor: "Realitzant aquest criteri, Vergés ha evitat que el setmanari es convertís en una tertúlia catalana típica, en una reunió de xerrameca i xafarderia, completament intrascendent però inacabable, destinada a l'exercici de la pedanteria dels presents en aquesta classe d'oficines." Segur que això, avui dia, ja no passa enlloc de Catalunya.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Gaziel a la platja

Primera bany de mar de la temporada. Aigua una mica esverada i algues surant que fan nosa, però molt bé. Gaziel, parlant d'art, lamentava que al contrari dels paisatges de les pintures, que els pots anar a veure en viu si tant t'agraden o que els reconeixes si ja els has vist, no es pugui fer el mateix amb les senyores nues que sovint poblen els quadres. Gaziel hauria d'haver vingut avui amb mi a la platja. El *topless* s'imposa en dones de totes les edats i constitucions, algunes dignes de ser pintades. Més enllà, hi ha una zona de nudisme. Sembla que un home tan tocat i posat com Agustí Calvet no hauria de fer aquestes observacions, però tothom té un moment de defalliment. Les trobo en el llibre *¿Seré yo español?*, que aplega els articles que va publicar al diari *El Sol* de Madrid entre 1925 i 1930 i que va ser editat fa poc amb pròleg de Francesc-Marc Álvaro. En un altre article explica que va a la platja: "*Estoy a la orilla del Mediterráneo, tendido sobre la arena, desnudo, los brazos en cruz, materialmente aplastado bajo este implacable sol de España.*" "Des-

“Afirmava que el perfil de Ferran el Catòlic era com el de la Península

nudo?” Tots sabem què volia dir anar nu per la platja als anys vint. M'afiguro Gaziel amb samarreta i les carbasses de surar. No parla de dones nues com les dels quadres, és clar. La que hi anava més mostrava els turmells.

A mi, el Gaziel que escriu en castellà se'm fa feixuc, artificial i grandiloqüent. Al final sempre acaba sent un senyor de Sant Feliu de Guíxols que escriu el castellà com li sembla que a Madrigal de las Altas Torres li aprovaran. Massa esforços per evitar la catalanada, massa ull posat en el Siglo de Oro. En això, Josep Pla va tirar més pel dret. Gaziel és bo, molt, escrivint

en català: les memòries, els reportatges sobre Castella, els records de Sant Feliu "de la Costa Brava"... Una constant es manté en molts llibres i escrits: l'obsessió per Ibèria, per la Península segons el políticament "inacabada" i "esguerrada" pel fet que Espanya i Portugal vagin cada una pel seu compte. En un article afirma que el perfil esquerre de Ferran el Catòlic es correspon amb la silueta de la Península: al clatell, Catalunya i València; el forat del nas, Lisboa. Diu que el rei mira cap a Portugal doblement disgustat: per no haver completat ell la unitat i perquè els seus successors no hagin culminat l'obra. S'entén que Gaziel advoca per una entesa entre els dos països, no per una conquesta.

Tal com descriu "*la orilla del Mediterráneo*" on pren l'"implacable sol de Espanya", veig que es tracta més o menys la meua platja d'avui, encarada a llevant. Mentre Ferran d'Aragó està obsedit amb Portugal, el clatell català es vol molt majoritàriament desenganxar del cap. Vells litigis, alguns servits per Ferran i successors, sobrevenen. Què en diria Gaziel?

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. **Vicedirectors:** Emili Gispert i Toni Muñoz. **Directors adjunts:** Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurobiològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. **Webs i Sistemes:** Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). **Recursos Humans:** Miquel Fuentes. **Administració:** Carme Bosch. **Producció i Logística:** Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/7omdd9>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

Tajani & Puigdemont

Segueixo amb molt interès (perquè és indubtable que en té) aquest estira-i-arronsa entre el president Puigdemont i el president del Parlament Europeu, Antonio Tajani. Tajani i Puigdemont (i el també indomable advocat i *crispeter* Gonzalo Boye) mantenen una pugna pública sobre un fet obvi, i és que Puigdemont, Comín i Junqueras són eurodiputats del Parlament Europeu i que, tal com ho reconeixia el mateix BOE (el mateix butlletí oficial de l'Estat espanyol!), tenen tot el dret a asseure's al seu escó d'eurodiputat. Tajani (que ja s'imaginen vostès que no deu pas haver rebut cap mena de pressió del govern espanyol) se'n renta les mans i diu que els eurodiputats catalans no podran ser en la sessió constitutiva del Parlament perquè "sembla que els seus noms no estan en la llista d'electes comunicada oficialment al Parlament Europeu per les autoritats espanyoles". Caram. I jo

“Voleu dir que el paper del president europeu no hauria de ser el de defensar els drets dels eurodiputats?”

em pregunto: i quin és el paper del president del Parlament Europeu? Voleu dir que no és el de defensar els drets dels seus diputats electes? I el de picar la cresta al govern espanyol per les martingales juridicojudicials que està fent? Avui –i sobretot demà– milers de catalans viatjaran cap a Estrasburg per manifestar-se a les portes del Parlament demanant que, als eurodiputats independentistes, se'ls deixi exercir el

seu càrrec. Ho demanaran milers de catalans, una vuitantena de diputats europeus també ho han exigit, i diven-dres ho feien 23 membres de l'Assemblea de Parlamentaris del Consell d'Europa. I, mentrestant, la premsa espanyola (que ja saben vostès que mai intoxicada) fa càbales dient que Puigdemont es debat entre ser o no a Estrasburg i exposar-se al fet que una nova euroordre, ara en jurisdicció francesa, posi en risc la seva batalla judicial. Soc dels que penso que Puigdemont fa més feina campant lliure que no pas detingut, i que no hauria de córrer riscos. Però coneixent-lo, i coneixent els precedents –no seria el primer cop que es posa en risc–, no m'atreviria a dir si hi serà o no. En tot cas, hi sigui o no, la manifestació de dimarts, em sembla, tant o més que de suport a la seva causa, és, sobretot, de denúncia del que estan fent Tajani i els seus. Una crida perquè Europa no sigui com Espanya.

EDITORIAL

Abordar el problema de l'habitatge

El preu del lloguer puja a Catalunya des de fa cinc anys de manera ininterrompuda i, el darrer any, s'ha disparat un 6% de mitjana. En poblacions com Barcelona, la mitjana del preu del lloguer mensual ja arriba als 930 euros. És a dir, que el problema de l'accés a l'habitatge ara ja es dona en les seves dues formes: la compra i el lloguer. Les darreres dades oficials indiquen que un 75% dels desnonaments ja afecten els llogaters. I no parlem d'un fet menor, ja que cada hora una família catalana perd la casa. En aquesta situació, no s'acaba d'entendre com és possible que els grups polítics no es posin d'acord en un mínim i que el decret de mesures urgents per promoure la construcció d'habitatge públic s'hagi hagut de retirar i que el decret per limitar el preu del lloguer fos rebutjat per tota l'oposició dimecres al ple del Parlament.

Cal demanar a tots els grups polítics, als del govern en primer lloc ja que són els que en tenen la principal responsabilitat, però també als de l'oposició, que esmercin les hores de feina que faci falta per arribar a un acord. Hi ha massa temes en què la legislació acaba anant al darrere de la realitat, i el de l'accés a l'habitatge n'és un de clar, cosa que fa encara més urgent una solució, encara que sigui una de provisional que es pugui anar modular amb el temps. Més val regular una part que no fer res. I aquesta responsabilitat també ha d'incloure els grups unionistes que van decidir votar-hi en contra pel fet que aquesta legislació podria envair competències estatals. No s'hi val omplir-se la boca dient que cal parlar dels temes que interessin a la gent i amagar-se quan es tracta un tema tan seriós com aquest. Si l'Estat, que pot fer-ho, no pren mesures, ho ha de fer Catalunya.

De reüll

Carme Vinyoles Casas

La mort i la paret

De tant en tant aflora el debat sobre la conveniència de demanar perdó pels crims de la conquesta i els efectes devastadors de la colonització. Sabem l'immens patiment que l'aventura americana comportà als pobles originaris –gairebé exterminats– i als africans –quinze milions d'esclaus traficats– per aixecar els imperis europeus i fonamentar els processos capitalistes. Un genocidi passat per l'espasa i la creu damunt d'éssers de qualitat humana menystinguda com a coartada per a la seva explotació sense remordiments i per a la construcció

Demanem perdó pels crims del passat? Evitem els del present?

intel·lectual del racisme. Motius de sobres per a una excusa pública que no s'hauria de limitar a un govern, ja que els vaixells negrers salpaven de molts ports, com han documentat Fradera i altres experts. Amb tot, les disculpes sense reparació són cínica camàndula, i més quan els horrors del present no desmereixen la història: espoli de recursos i empobriment del sud; dones violades, treball infantil forçat, salaris de misèria, el preu de la tecnologia; armes que creen conflictes i fronteres blindades per als que en fugen, doble negoci contra la vida; camps on s'amunteguen les deixalles del sistema, nens inclosos; un mar d'ofegats i desapareguts sense dret a salvament (endavant Carola Rackete, *Sea Watch*, i Òscar Camps, *Open Arms*); persones “amb la mort a l'esquena i una paret al rostre” (Zeid Ra'ad Al Hussein, ex-alt comissionat de l'ONU). La seva mort, la nostra paret. Demanem perdó? De quins crims?

Les cares de la notícia

DEGANA DEL COL·LEGI D'ADVOCATS DE BARCELONA

M. Eugènia Gay

Fòrum de dones

La degana del Col·legi d'Advocats de Barcelona, M. Eugènia Gay, ha liderat l'organització del 2n Women Business & Justice European Forum, un cert de fòrum de dones valentes i reivindicatives per a una societat paritària. Viviane Reding, l'exvicepresidenta de la CE, va captivar tothom.

DELEGAT DE LA COMPANYIA DE JESÚS A CATALUNYA

Llorenç Puig

Investigació necessària

En vista dels molts casos d'abusos sexuals denunciats en el si de l'Església, els jesuïtes han obert una investigació per saber què va passar a les seves escoles. “Ens ha indignat veure persones que han patit quan haurien d'haver estat protegides”, diu en una entrevista el seu delegat a Catalunya.

AUTOR DE 'GEOGRAFIA LITERÀRIA'

Llorenç Soldevila

Una eina imprescindible

Mestre i doctor en filologia catalana, Llorenç Soldevila està portant a terme, gairebé tot sol, el monumental projecte *Geografia literària*: 12 volums –ara en presenta el novè– amb què està cartografiant la literatura dels Països Catalans. Una eina “didàctica i ideològica” imprescindible.

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Setge econòmic
El jutge Llàrena exigeix als membres del govern processats un dipòsit milionari. Els obliga a fer l'aportació de la seva butxaca i de forma exprés.

10
anys

Desfeta de Kirchner
El bloc oficialista només obté el 30% dels vots en les eleccions legislatives tingudes a l'Argentina i perd el control del Parlament.

20
anys

Condemnat a mort
Turquia condemna a mort el líder kurd Abdullah Ocalan per "traïció i atemptat contra la sobirania i la integritat territorial".

Full de ruta

Jordi Grau

Una lliçó de periodisme

Un alcalde oso-nenc que havia d'introduir en públic Pilarín Bayés va estar buscant adjectius per definir la genial ninotaire però en va trobar tants i de tan encertats que no sabia quin triar per presentar-la i per això va decidir anar al gra: "Aquí teniu la Pilarín Bayés, una impresentable!" L'anècdota la va explicar dijous de la setmana passada Agustí Danés, director de l'edició d'Osona d'El 9 Nou, després d'un llamp de discurs del periodista Ramon Besa que acabava de ser investit doctor honoris causa a la Universitat de Vic-Universitat Central de Catalunya. Abans, l'amic Xavier Ginesta va fer un discurs brillant, la *laudatio* d'en Ramon, i aquest, emocionat, va fer un cant al periodisme a la seva manera, recordant el que per a molts de nosaltres ha estat la nostra vida, alertant dels perills que té ara allò de voler explicar el que els poderosos no volen que se sàpiga i fent confiança a tota una generació de periodistes que ha

El dia que el van investir doctor honoris causa per la Universitat de Vic, el mestre Ramon Besa va donar una lliçó magistral del que és o hauria de ser el periodisme

començat fa poc en condicions més difícils que les que ens vam trobar. Potser algú va entendre que ens renyava, però no; ens definia quan deia que ara s'especula i s'opina més que no pas s'informa o que n'hi ha que més que buscar notícies volen ser famosos. Agustí Danés, que es va fer seu un auditori en què hi havia el doctor Puyal, Basté, Bassas, els Pérez de Rozas, Santiago Seguro, Torquemada, Xavi Torras i tanta altra gent, va ser un gran descobriment per a alguns que encara ara descobren que hi ha vida intel·ligent fora de Barcelona. Tot això per dir que Besa, mestre, company i amic, és un impresentable a l'estil de la Pilarín i que faltarien adjectius per definir-lo. Ell, de Cal Cutret de Perafita, té tot allò que molts voldríem que recordessin de nosaltres després de tants anys de periodisme a El 9 Nou, l'Avui, El País i a les ràdios. El mestre Besa, ara doctor, va deixar ben clar que el periodisme és i serà més necessari que mai en una societat que es vulgui lliure i democràtica. I ens va fer una lliçó de periodisme.

Tribuna

David Bueno i Torrens. Professor i investigador de genètica i divulgador de la ciència

Plors

Fa un parell de setmanes, una reacció de l'alcalde de Barcelona va generar controvèrsia i opinions contradictòries. En una entrevista a RAC1 se li va fer un nus a la gola i se li van omplir els ulls de llàgrimes. També estem acostumats a veure esportistes que, en guanyar o perdre contra pronòstic, no poden evitar plorar. Per què plorem i per quin motiu ho percebem de maneres diferents? Hi ha molts motius per plorar, que la literatura científica analitza des de tots els angles. Els infants ploren per cridar l'atenció dels adults, un plor que els progenitors difícilment poden ignorar. Qui hagi tingut fills sap de què parlo. Se't connecta un xip (de fet és una xarxa neural específica) i deixes el que està fent, sigui el que sigui, per anar a veure què li passa, de manera instintiva. Només determinades condicions cerebrals, a vegades fruit de traumes d'infantesa, bloquegen aquesta resposta protectora.

EN ELS ADULTS, EL PLOR VA ASSOCIAT a un estat emocional. Les glàndules lacri-

mals estan connectades a les amígdalles, que són les estructures cerebrals que generen les emocions. Qualsevol emoció molt intensa, tant si és agradable, com l'alegria, com si és desagradable, com la tristesa o la por, pot provocar el plor.

L'OBJECTIU BIOLÒGIC DEL PLOR ÉS DIVERS, segons la situació. Veure una persona plorant afavoreix que hi empatitzem, i en situacions de violència acostuma a rebaixar l'agressivitat de l'agressor. No sempre és així, atès que, com en el plor infantil, determinades condicions cerebrals poden ocasionar reaccions oposades. Plorar també afavoreix que disminueixi l'estrès: alenteix el ritme respiratori i facilita l'eliminació d'hormones associades a l'estrès. També es dilata la glotis, motiu pel qual notem un "nus al coll". Es calcula que les dones

ploren, de mitjana, cinc cops més que els homes, i que quan ho fan passen més del doble de temps plorant. Una part d'aquestes diferències és biològica, atès que el plor s'associa a la neurohormona oxitocina (i també a la vasopressina), la qual acostuma a ser més abundant en les dones. Tanmateix, l'aspecte social també crucial és, especialment en les cultures que promouen que els homes mostrin una fortalesa que sovint és només façana. En aquest sentit, el camí cap a una societat igualitària passa també per valorar el plor masculí.

PER QUÈ VEURE PLORAR una persona pública, especialment si està vinculada a la política o té un càrrec dirigent, genera opinions contradictòries? Diversos treballs de neuropsicologia han demostrat que quan veiem plorar una persona canvia la percepció que en tenim: la veiem més càlida, amistosa, sincera i honesta, però al mateix temps també la percebem com més inestable, manipulable i incompetent. Per això també tendim a amagar el plor.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Passar del 3R al 4R per salvar el nostre mar

Donat que la coneguda regla de les tres erres (reduir, reutilitzar i reciclar) no ha estat suficient per evitar el gran desastre mediambiental derivat de l'alliberament massiu de plàstic als ecosistemes terrestres i sobretot marins, és moment de fer un important salt qualitatiu que ens ha de dur directament al 4R.

En efecte, el que ara ens cal és que els consumidors ens unim per rebutjar directament aquells productes hiperplàstics tot optant per aquelles altres alternatives més moderades a l'hora de vestir els seus productes d'aquest material no biodegradable o preferentment escollir opcions que practiquin el nudisme plàstic i que alliberin els seus continguts de feixucs embolcalls fets d'aquest producte.

Aquest quart mosqueter del consum responsable (que llueix orgullós l'R de *rebutjar*) s'adhereix al grup amb la ferma voluntat de remoure consciències i promoure un canvi d'hàbit de consum col·lectiu que faci moure fitxa a les empreses cap a un horitzó més verd sense tants embolcalls.

Adaptant una famosa frase de JFK al moment actual, jo diria: "No pensis en què pot fer el planeta per tu, sinó pensa en què pots fer tu pel planeta." Unir-se al 4R és sens dubte la millor de les opcions per contribuir a aquest objectiu comú i evitar l'ofegament tant del mar i del planeta com de nosaltres mateixos.

MARTÍ GASSIOT
Barcelona

Alerta als usuaris d'Endesa

Soc el president d'una comunitat de propietaris (32

unitats) i sense cap avís previ la companyia Endesa ens va tallar el corrent de l'ascensor, mitjançant el comptador nou (electrònic).

Per aclarir què passava i solucionar-ho, va començar un calvari de trucades interminables amb una atenció nul·la i fatal.

Per fi a la trucada 14 i després d'adquirir que a la finca hi ha cinc persones que es mouen en cadira de rodes, passats dos dies ens van connectar de nou el corrent, amb la condició que abans de 30 dies tramitem un nou contracte.

FERRAN LAPUENTE I GUASCH
Barcelona

La història viscuda

He llegit amb interès creient la darrera obra de l'historiador Joan B. Culla, *La història viscuda*. Bona notícia per al lector interessat, ja que ens és donat poder comprendre els

motius de les seves posicions sempre difícils d'entomar quan hom juga com ell ha fet durant molts anys a *camp contrari*, així com la naturalitat amb la qual, a poc a poc, l'autor ha anat teixint la seva línia nacionalista, sempre, però, deslligat de compromisos.

A part d'exhibir una literatura d'alta qualitat i molt dinàmica que engresca a llegir i seguir llegint i aquell accentuat escrupol a l'hora de donar dades dels fets que explica, hi ha quelcom que em grinyola i que voldria fer constar, a saber, el redactat de la contraportada, on es fan constar noms de personatges públics coneguts del gran públic català en la creença que era la bona. Ho sento. Lluny de recursos estereotipats, el Sr. Culla mereixia, em sembla, un tracte més exclusiu per part de l'editorial.

MANEL NAVARRO
Sant Cugat del Vallès (Vallès Occidental)

La frase del dia

“Tenim un govern que està fent bona feina, no veig la crisi. Crisi, quina crisi? Ni en el govern ni en l’activitat legislativa”

Alfred Bosch, CONSELLER D’ACCIÓ EXTERIOR, RELACIONS INSTITUCIONALS I TRANSPARÈNCIA

Tribuna

Josep M. Solé i Sabaté. Catedràtic d’història contemporània a la UAB

Esperança plena

L’ independentisme i el sobiranisme són més forts en cada contera electoral. En són proves els exabruptes exaltats d’un Cs a la baixa, el continuat afebliment de PP, els tristos equilibris de pregoners periodistes d’empresa o assagistes a sou que malden per mantenir la feina i la insistent propaganda dels partits unitaristes. El cert, els números canten, és que l’ espanyolisme excloent baixa en força i presència social i política, perd vots als ajuntaments i punts clau del país. Des de la Cambra de Comerç fins als centres més variats de decisió. Tot això s’ha de mirar, a més a més, en un àmbit internacional. Sigui des de les desenes d’eurodiputats que qüestionen l’Estat espanyol i el seu aparell judicial fins al demolidor informe dels observadors de l’ONU o Amnistia Internacional, sense oblidar-nos de la bona tasca de projecció arreu del món dels anhels de Catalunya que es fa des de les institucions, públiques i privades, fins als particulars i la premsa internacional més diversa. Hi ajuda, i molt, tot el treball maldestre del Ministeri d’Exteriors, que comanda Josep Borrell, en trencar el mínim que ha de fer un diplomàtic, actuar amb intel·ligència i diplomàcia.

L’INDEPENDENTISME GUANYA POSICIONS allà on es presenta de forma adequada. L’exemple més clar és la Cambra de Comerç, el nou president, Joan Canadell, i l’equip que la forma van ser audaçs, lúcids i rigorosos. La composició de la Cambra, la dicten els vots i ells van anar a buscar-los on són, això és en els llocs on es crea riquesa, en la petita i mitjana empresa, en empreses no sotmeses al govern de Madrid, en els autònoms, en sacejar un ens que els econòmicament poderosos decidien comprant el seu lloc; sí, tal com sona. Ells compraven la majoria de cadires pagant, gràcies a potenciar l’absència de la resta. La resposta dels perdedors ha estat un exemple

de la seva feblesa. Demuestra un fet que no per sabut s’ha d’oblidar, quan anem units en un projecte comú, guanyem.

EL QUE DIUEN L’ANC, ÒMNIUM i els polítics del país quan no fan partidisme, s’han d’anar ocupant espais sobiranistes a tot arreu. Els adversaris unitaristes ho saben, per aquesta raó intenten desensisar-nos, fer-nos perdre l’esperança de la victòria en totes les estratègies possibles. Per això creixen les xarxes socials, els diaris unitaristes de paper s’enfonsen, els autonomistes residuals pretenen recuperar un nou Estatut que saben que no és possible si no és a canvi de la renúncia al dret inalienable de Catalunya de decidir el seu propi futur. L’objectiu és fascinant, construir llibertat tot lluitant per ser hegemònics per la força dels vots als sindicats –hi ha senyals que permeten ser cada cop més optimistes–, a les universitats –l’alumnat és majoritàriament independentista malgrat rectorats “progressistes” dé-

“L’objectiu és fascinant, construir llibertat tot lluitant per ser hegemònics per la força dels vots a sindicats, universitats i entitats diverses

modés– i les més diverses entitats socials, culturals i esportives. Són milers i milers, la feina és molta, la llavor hi és, creix i s’envigoreix, s’expandeix i s’amplia.

NO ES POT ESPERAR RES dels partits del règim de 1978 pel que fa el dret a decidir. Des d’un PP batent rècords mundials de corrupció i una radicalitat unitarista ferotge fins a un PSOE que des del GAL i conseqüent amb la seva història a l’hora de la veritat no és sinó la creu de la mateixa moneda de l’espanyolisme. Cal apel·lar a la història del PSOE, així des d’anar-se’n de Catalunya en la fundació per fer un partit estatalista fins als vergonyosos episodis de complicitat durant la dictadura de Primo de Rivera, els obstacles posats contra Catalunya durant la República i la Guerra Civil –fets escandalosos– o encara la doble cara vers Catalunya, prometent i mentint a la vegada quan es va produir la dita Transició democràtica.

ESPERANÇA PLENA EN LA TASCA DIÀRIA, en el constant dia a dia que ens ha fet persistir malgrat tants i tants imponderables. No entrem a valorar per estèril en el laberíntic joc dels pactes municipals de les més variades estratègies seguides arreu del país. Hi ha una dita cabdal: “Cada terra fa sa guerra”, sí que quan es traeixen els punts fonamentals, bàsics d’una formació política, cal ser radicalment clar. Sense pèls a la llengua. Els comuns van pel camí al res si no rectifiquen. El que ha fet el grup Frau Colau clama a Déu, només cal agafar les seves pròpies paraules. En política es pot fer de tot i més, però mai de la vida pots pactar amb qui representa el contrari del que tu has estat sempre o sempre has dit que eres. No pots anar al llit amb el violador. Ara en els medis dels joves universitaris en què em moc s’ha produït un fet nou, els comuns són els carques.

De set en set

Jaume Oliveras

Consistoris

La constitució dels consistoris de l’onzè mandat municipal ha estat una de les més complexes de les viscudes, amb acords quasi impossibles i batalles que han obert ferides difícils de cicatritzar. Han existit desacords de tota mena i, en el desenllaç final, no sempre ha triomfat qui tenia més arguments. Aquests dies es viurà la segona part, quan es formin els governs municipals, que teòricament expressaran els acords d’investidura, i mostraran les entranyes dels pactes secrets fins ara no explicats.

És legítim que ostenti una alcaldia qui té més suports per fer-ho, en una elecció de segon nivell, i és trist que s’imposi la teoria del mal menor per triar un alcalde o alcaldessa. És complicat gestionar amb un govern minoritari i amb actituds que oblidin els avantatges del consens. Però tot això es veurà durant els quatre anys que els nous consistoris tenen al davant, amb l’ombra de possibles mocions de censura que sempre són més una qüestió numèrica que no pas fruit d’una bona o mala gestió.

En el joc de cadires, l’elector a vegades es queda amb la recança que els partits no respecten el seu vot, quan els pactes postelectorals arriben a modificar els resultats de les urnes i li és difícil entendre que l’estabilitat dels governs se sustenta en els acords de majories. Amb tot, no és el mateix un acord d’investidura que un pacte de govern i aleshores tota l’arquitectura d’un consistori pot trontollar. En alguns ajuntaments els números són molt justos i això pot passar.

Potser estaria bé implementar una llei com la francesa de doble volta, en què els dos candidats finalistes poguessin ser referendats pels mateixos electors. Semblaria un resultat més representatiu.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

Resta un 10% actiu de l'incendi de la Ribera d'Ebre

Els Bombers han perimetrat la zona i esperen tenir controlat el foc aviat

L'Estat recorre al TSJC per vetar les delegacions

L'advocacia demanarà mesures cautelars contra les de Mèxic, Tunísia i l'Argentina

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El torn de les dipu

ENCALLAT El principi d'acord entre ERC, amb la presidència assegurada a Tarragona i Lleida, i JxCat, a Girona, per formar govern als ens intercomarcals, pendent dels pactes que es puguin assolir a Barcelona **RECEL** Els republicans s'ho poden replantejar si allà hi ha una "sociovergència" amb els comuns

Ò. Palau / G. Pladeveya
BARCELONA / GIRONA

Després de la conformació dels plens municipals i la convulsa, en alguns casos, votació de les alcaldies, la setmana entrant arriba el torn de les diputacions, un altre gran focus de poder, més allunyat de la població però que sovint presta serveis i ajuts indispensables als ajuntaments i que, sobretot, maneja pressupostos milionaris de repartiment llaminer entre els municipis. Dimarts obrirà el foc la sessió constitutiva de la Diputació de Tarragona, que seguiran dijous les de Barcelona i Girona. La de Lleida serà l'última a fer-la, divendres de la setmana següent.

El fet que no s'hagi assolit la majoria absoluta en cap i en totes sigui possible més d'una opció de pactes fa que les negociacions entre els partits hagin bullit les últimes setmanes, i a més de manera interrelacionada, per mirar de tancar acords almenys a tres bandes. De fet, després d'un primer intent al territori per mirar de reeditar a Tarragona el pacte entre JxCat i el PSC que ha imperat en l'últim mandat, sufocat des de la direcció dels independentistes a Barcelona, en els últims dies s'havia assolit un preacord entre els de Puigdemont i ERC per formar govern, allà i també a dues diputacions més: Lleida i Girona. El pacte implicava que els republicans assumissin la presidència a les

Les dates

02-07-19

A les 12 del migdia es constitueix la Diputació de Tarragona, que suma 27 diputats provincials.

04-07-19

Dia en què es constitueixen les diputacions de Barcelona i Girona, formades per 51 i 27 diputats, respectivament.

12-07-19

Dia en què es constitueix la Diputació de Lleida, amb 25 representants, que serà l'última a engegar màquines.

dues primeres, on són el grup amb més escons, mentre que JxCat tornaria a fer-se'n càrrec, pel mateix motiu, a Girona.

De fet, ahir mateix el *Diari de Tarragona* donava per fet que l'entesa està tancada en aquesta demarcació, i que la vicealcaldessa de Reus, Noemí Llauredó—també havia sonat molt el nom de l'alcaldia d'Ampostà, Adam Tomàs—assumiria la presidència de l'ens supracomarcal, com a torna del seu pacte amb JxCat a la capital del Baix Camp, on va renunciar a un acord alternatiu amb el PSC que li donava l'alcaldia. Fonts de la direcció d'ERC consultades ahir per aquest diari

van confirmar que la seva candidata és Llauredó, però van evitar donar l'acord per fet. "No hi ha res tancat malauradament", van indicar. I és que el que passi dimarts donarà moltes pistes sobre com es resoldrà el trencaclosques.

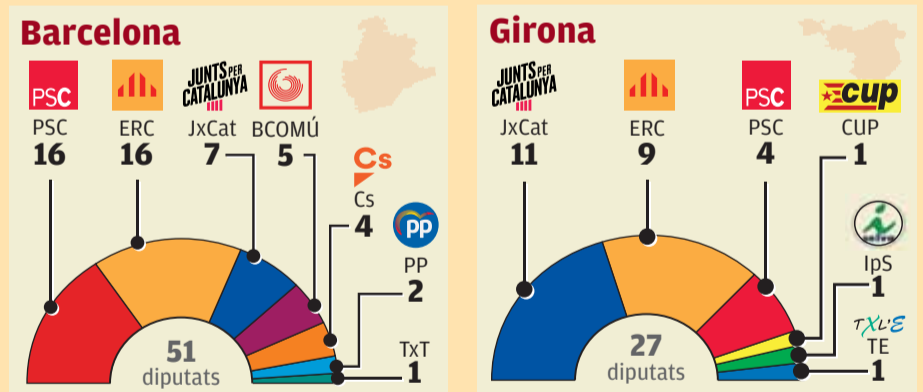
Barcelona, la clau

La raó de per què es resisteixen a donar res per fet no és cap altra que la batalla per la Diputació de Barcelona, on ara mateix totes les opcions estan obertes, i que ho condicionarà tot fins al punt que pot deixar en paper mullat els preacords assolits a la resta. Els republicans, que allà estan empatats a 16 diputats amb el PSC, no preveuen de cap manera una entesa amb socialistes i comuns, com proposen aquests, i aposten en canvi per l'acord que ja reclamaven a la capital, amb JxCat i els d'Ada Colau, en què estan "treballant". Pel seu cantó, el PSC mira d'acostar-se a JxCat—que hi està temptat com a venjança per pactes com el de Sant Cugat, en què les esquerres l'han deixat sense alcaldia—per deixar igualment fora ERC, motiu pel qual hi ha hagut converses en paral·lel en els últims dies que no han agradat gens als republicans. Fins i tot mitjans com ara *Nació Digital* ja han especulat amb la presidència d'alguna alcaldessa metropolitana, com ara l'hospitalenca Núria Marín i la colomenca Núria Parlon. "Si hi ha una sociovergència a Barcelona hi

El darrer ple ordinari celebrat a la Diputació de Girona, aquest mes de juny ■ MANEL LLADÓ

La composició de les noves diputacions

pot haver conseqüències", adverteixen altres fonts consultades de la direcció d'ERC, que tanmateix confien que aquest cop els comuns, que hi serien decisius, decantin la balança al seu favor. "Tenen la paella pel mànec, però s'han de redimir del que han fet a l'Ajuntament", subratllen. "Està tot obert", conclouen, en uns estira-i-arrones que es poden allargar fins demà com a mínim. En tot cas, aquestes "conseqüències" podrien implicar replantejar-se els principis d'acord amb JxCat. Per exemple, deixant-los fora del govern a la Diputació de Lleida, on l'aritmèti-

ca fa més impensables una alternativa a la presidència republicana. En aquest sentit, aquesta setmana mitjans locals com ara *Segre* apuntaven que la presidència es dirimirà segurament entre l'alcaldessa d'Os de Balaguer, Estefania Rufach, i l'alcaldia de Bellvís, Joan Talarn.

A la Diputació de Girona, entretant, tot indica que hi haurà igualment un govern entre JxCat i ERC. Durant les negociacions, un dels punts en què sembla que no hi ha hagut discussió és sobre qui ocuparà la presidència, que amb tota probabilitat revalidarà Miquel Noguer. Va assu-

mir-la el juliol del 2018, quan va agafar el relleu a Pere Vila, que va deixar la presidència en ser nomenat delegat del govern català a les comarques gironines. En l'últim mandat, a la Diputació de Girona hi ha governat amb majoria el PDeCAT (CiU a l'inici). Ara, arran dels resultats de les eleccions del 26 de maig, cap grup hi va obtenir la majoria. En les darreres setmanes, els dos principals partits sobiranistes han mostrat voluntat d'entesa. JxCat mantindria la presidència i les vicepresidències es repartirien, de manera equitativa, entre Junts i ERC. ■

L'APUNT Fenomen Ballart

Jordi Alemany

Al PSC encara es freguen els ulls. No n'hi ha per a menys. En un any i mig, després de 40 anys governant a Terrassa, van veure com els va plantar l'alcalde Jordi Ballart i, a sobre, els ha guanyat les eleccions i els ha tret l'alcaldia. I mantenint el discurs de quan era alcalde socialista, refermant que no és independentista, que és demòcrata... En definitiva, que li agrada pre-

guntar a la gent i no posar-la a la presó per les seves idees, ni donar suport a intervencions barroeres a les institucions. Sent l'alcalde de la tercera ciutat de Catalunya es queixa que s'ha analitzat poc el que ha significat la irrupció de Tot per Terrassa i els viratges del PSC. I molt probablement aquests silencis expliquen bona part de la seva victòria.

mutacions

Un veí de la ciutat de Mataró votant en les eleccions municipals passades ■ QUIM PUIG

Representants triats per partit judicial

La junta electoral determina quants diputats té cada partit judicial en funció dels seus habitants

Redacció
BARCELONA

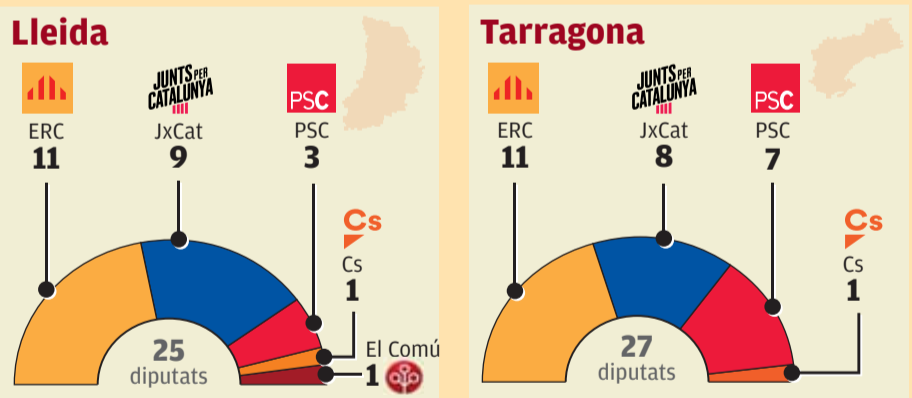
El sistema d'elecció dels membres de les diputacions està regulat per la llei orgànica 5/1985, del 19 de juny, del règim electoral general, coneguda com a Loreg. Aquesta llei marca que els diputats de la demarcació són elegits

indirectament a partir dels vots en les eleccions municipals; la raó és que s'escullen entre els alcaldes i regidors dels ajuntaments de la demarcació agrupats per partits judicials.

Un cop es van constituir els nous ajuntaments, el 15 de juny passat, la junta electoral de zona va fer la llista definitiva amb tots els partits polítics, coalicions, federacions i agrupacions d'electors que van obtenir algun regidor dins de cada partit judicial i els va ordenar de major a me-

nor nombre de vots. Prèviament, la junta electoral provincial havia dividit de manera proporcional, en funció del nombre de residents a cada partit judicial, el nombre de diputats que corresponen a cada una d'aquestes unitats. Tots els partits judicials hauran de tenir almenys un diputat provincial i cap d'ells podrà posseir més de les tres cinques parts del total de membres de la Diputació. Un cop feta la llista de formacions polítiques i determinat el nombre de diputats que correspon a cada partit judicial, la junta electoral de zona va assignar el nombre de diputats que corresponen a cada grup polític dins de cada partit judicial, seguint la llei d'Hondt. Quan cada partit polític sap quants diputats provincials tindrà a la Diputació, la junta electoral els convoca per separat perquè determinin entre els membres de les seves llistes les persones que ocuparan un seient dins de la corporació.

Les diputacions, a banda del ple que formen tots els diputats, tenen un president, un o els vicepresidents que pactin els partits i una comissió de govern. Pot ser-ne president qualsevol dels diputats. L'elecció del president es fa per votació en el ple. Cal obtenir majoria absoluta en una primera votació i només majoria simple en la segona. ■

5-6 JULIOL 2019 8a FIRA DE PRODUCTE LOCAL
Cuina i clotxa de les Terres de Mestral

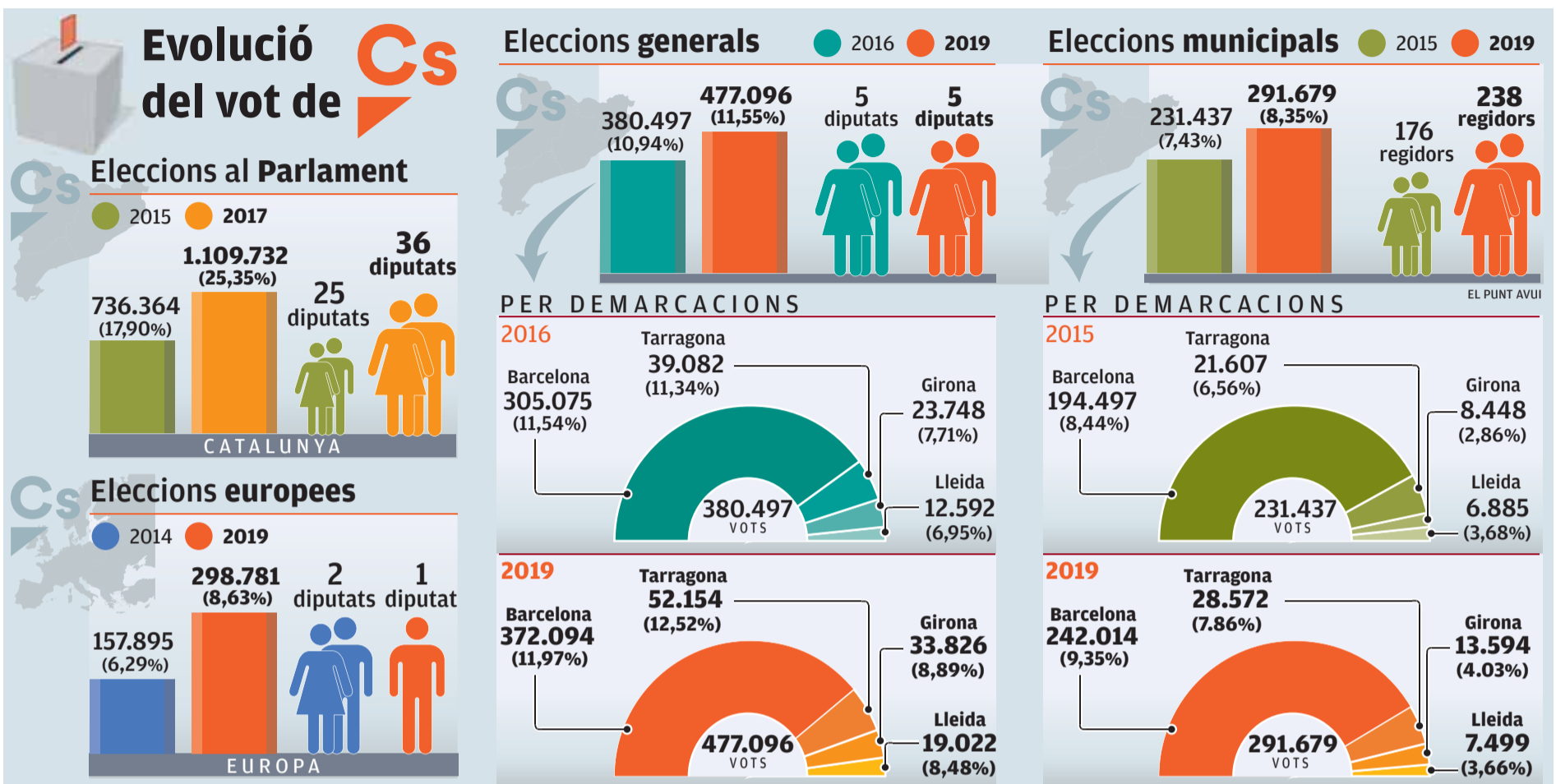
FRUITS TERRA

L'HOSPITALET DE L'INFANT
PL. CATALUNYA 19.30 - 01h

VINE
I TASTA LA TERRA!

4 TASTS + COPA +
PORTACOPES = 6€
4 TASTS = 4€
2 TASTS = 2,5€
TAPES = 2€

Terres de Mestral

VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El gir cap a la dreta talla les ales a Cs

La formació no trenca a Catalunya el sostre del mig milió de vots en tres generals i en perd 600.000 des del 21-D. S'aferra als increments respecte a les darreres per defensar l'estratègia

Xavier Miró
BARCELONA

Des de les eleccions al Parlament Ciutadans ha perdut 800.000 vots a Catalunya en les europees i 600.000 en les generals. L'objectiu del líder Albert Rivera de substituir el PP a Espanya amb un discurs més espanyolista ha fallat perquè Vox ha arribat per pescar al mateix lloc i amb el discurs més extrem.

Deixant al PSC-PSOE el camí del centre, l'enfonsament del PP català no li ha servit a Cs perquè l'ha rendibilitzat millor l'ultradretà Vox. Catalunya ha deixat de ser l'objectiu primer a costa de malbaratar la victòria històrica al Parlament de només fa un any i mig, on s'havia erigit amb 1,1 milió de vots en el gran partit unionista de Catalunya.

Amb Manuel Valls la contestació interna ha saltat a Barcelona i la direc-

ció de Rivera ha de fer front a crítiques públiques de càrrecs i referents. Vista la recuperada salut electoral del PSC i que és Vox qui s'emporta el votant del PP català, avui la perspectiva de Cs per enfrontar unes properes eleccions al Parlament no és falaguera. Però el partit considera que aquesta és una anàlisi equivocada que barreja pomes amb peres.

Increment de vots

El secretari d'acció institucional de Ciutadans a Catalunya i vicepresident segon de la mesa del Parlament, Joan García, s'aferra a l'increment de vots que, és cert, la formació ha registrat en tots els comitès respecte de les convocatòries anteriors. I recorda que el 2015, al Parlament havia obtingut 736.000 vots, mentre que en les generals de tres mesos després va caure fins als 490.872. Cs ha gua-

nyat gairebé 100.000 vots en les generals d'enguany respecte del 2016 però s'ha quedat en els mateixos cinc diputats. A més, n'ha perdut 13.000 respecte de les generals del 2015, les que es poden comparar més amb les recents per l'expectativa de força emergent a Espanya que Ciutadans tenia aleshores. En els pocs mesos entre la primera i la segona convocatòries que va fer el govern de Rajoy per desbloquejar la seva investidura, Ciutadans va perdre a Catalunya 110.000 vots. Els vaivens de desenes o centenars de milers de vots en poc temps demostren, com a mínim, que la formació no té una base estable coneguda encara perquè és força volàtil.

I més preocupant per al partit en aquest darrer cicle posterior a la radicalització del discurs, mentre el PP ha perdut en les generals 264.000 vots a Ca-

La xifra

62

regidors ha guanyat la formació respecte de fa quatre anys. Avui en té 238 però no aconsegueix cap alcaldia.

La frase

“Només cal mirar el que som ara i el que érem fa uns anys. En perspectiva, l'evolució és molt bona”

Joan García
SECRETARI D'ACCIÓ INSTITUCIONAL
DE CIUTADANS A CATALUNYA

Tàctiques que caldrà “adaptar”

El secretari d'acció institucional del partit a Catalunya reconeix haver fet un canvi ideològic en renunciar explícitament a la socialdemocràcia el 2017 però nega el gir dretà i la radicalització de discurs des del triomf inesperat de la moció de censura de Sánchez contra Rajoy. Un gir que, pels acords amb Vox, ha criticat Manuel Valls a Barcelona, ha portat a la dimissió o a la crítica oberta de membres de l'executiva espanyola com ara Toni Roldán, Luis Ga-

ricano i l'eurodiputat Javier Nart, però també d'ideòlegs fundadors com ara Arcadi Espada i Francesc de Carreras. Contràriament, García manté que el discurs i ideari no s'han dretanitzat: “És liberal i progressista com sempre. Nosaltres no hem canviat, sí la visió que es té de nosaltres.” Tot i negar que es plantegin una reorientació per afrontar les catalanes, García admet que “les tàctiques s'hauran d'adaptar a la realitat dinàmica de Catalunya”.

talunya, Vox se n'ha emportat 148.000. El mateix passa a les seves dues demarcacions fortes. A Barcelona el PP en perd 200.000 i, mentre Vox se n'emporta 100.000, Ciutadans en guanya 70.000. A Tarragona, els populars en perden 30.000, Vox en suma 20.000 i Ciutadans en guanya 13.000.

En les europees Cs guanya 140.000 vots respecte del 2014 però una dada crida l'atenció. El PP català hi perd 68.000 vots, el mateix nombre que obté Vox. Cs ha aconseguit guanyar relativament poc vot a pesar de la seva estratègia d'atreure exclusivament el votant de dretes.

Defensa de l'estratègia

García insisteix en l'increment per defensar l'estratègia: “Només cal mirar el que som ara i el que érem fa uns anys. En perspectiva, l'evolució és molt bona. No hauríem ni imaginat fa uns anys tenir 36 diputats al Parlament.”

Amb poc arrelament al territori, les municipals són un cas a part. Cs no arriba als 300.000 vots però n'ha guanyat 60.000, ha passat de 176 a 238 regidors i de 76 grups municipals a 136. Cap alcaldia. García està satisfet del treball que, diu, només s'ha fet en quatre anys: “Hem estès la xarxa, tot i que el partit no té tradició municipalista.” ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Borrell, aquesta setmana a Brussel·les, anunciant la renúncia a l'escó d'eurodiputat ■ EFE

L'Estat anirà al TSJC per vetar les noves delegacions

■ Borrell diu que l'advocacia demanarà mesures cautelars per bloquejar les de Mèxic, Tunis i l'Argentina

Redacció
BARCELONA

L'advocacia de l'Estat prepara una demanda de mesures cautelars al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) per impedir l'obertura de les tres noves delegacions exteriors de la Generalitat a les ciutats de Mèxic, Tunis i Buenos Aires. Ho va anunciar ahir el ministre d'Afers Exteriors, Josep Borrell, en una entrevista a *El Periódico* en què qualificava les delegacions de ser només "centres de difusió de l'ideologia independentista" i "instruments per promoure les tesis del secessionisme i perjudicar la imatge internacional d'Espanya".

El ministre va justificar la presentació de la demanda de mesures cautelars perquè considera que s'ha incomplert la llei pel fet que el Ministeri encara

no havia enviat a la Generalitat l'informe preceptiu però no vinculant en resposta a la petició d'obertura de les tres delegacions: "La llei exigeix uns tràmits i, si no es compleixen, recorrem als tribunals."

El conseller d'Acció Exterior de la Generalitat, Alfred Bosch, va explicar dimarts després del Consell Executiu que s'havia decidit aprovar l'obertura de les tres noves delegacions perquè ja s'havia esgotat el termini que tenia el Ministeri per enviar l'informe i encara no ho havia fet. Borrell va dir que lamenta haver de recórrer al TSJC però hi va afegir que "aquestes delegacions no serveixen per a res més que donar feina a bastants processistes" i va assegurar que actuaran dins el que permet la llei perquè l'Estat ha "esgotat tota la prudència possible". ■

Lliga Democràtica vol fer fora del govern l'independentisme

■ El partit impulsat per la número dos de Valls vol ser un pont entre el PSC i Ciutadans

Redacció
BARCELONA

Lliga Democràtica és el nom del partit que impulsa, amb una trentena de persones, Eva Parera, l'exportaveu d'Unió Democràtica (UDC) i número dos de la candidatura municipal de Manuel Valls, per fer de pont entre el PSC i Ciutadans per "treure l'independentisme del govern". Així ho afirmava Parera en una entrevista

ahir a l'agència Efe. L'objectiu és aconseguir una majoria parlamentària alternativa a l'independentisme perquè JxCat, ERC i la CUP "no tinguin cap incidència en el govern i quedin a l'oposició". Parera defineix com a catalanista no independentista la formació, que preveu que es registri al juliol i que presenti el manifest fundacional al setembre. La cristianodemòcrata presenta Lliga Democràtica com un "partit frontissa" o "partit instrumental" que pretén enderrocar el "mur enorme" que considera que actualment separa el PSC i Ciutadans. ■

www.llegendes.cat
#freslecat

Festival de llegendes de Catalunya

6-7 JULIOL
Sant Martí de Tous

Espectacles per a públic familiar i adult

Organitza: **és llegendes**

2019

Amb el suport de:

Col·labora:

Mitjans col·laboradors:

VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT**ELS NOSTRES AJUNTAMENTS**
TERRASSA**Jordi Ballart**

Alcalde de Terrassa (TxT)

“No hem vingut a treure ni a posar llaços”

VICTÒRIA “Hem aconseguit municipalitzar la política municipal, fer que es parlés de la ciutat” **PSC** “Com a alcalde vaig patir molt la intromissió d'interessos de partit” **TXT** “Donem llibertat de vot, no hi ha disciplina de partit”

Jordi Alemany
TERRASSA

Va ser la gran sorpresa de les últimes municipals, també per a ell. Des del 16 anys vinculat als socialistes, va deixar l'alcaldia i el PSC el 2 de novembre del 2017 en no sentir-se representat pel partit, denunciar que rebia pressions per la municipalització de l'aigua i estar en contra del 155. Va tornar mig any després formant el partit Tot per Terrassa (TxT), que, curiositats de la política, ha acabat fent el que la resta de partits somniaven fer fa anys en la tercera ciutat més poblada de Catalunya: treure de l'alcaldia el PSC després de 40 anys. Amb el pacte amb ERC s'asseguren la majoria absoluta.

Ara que ja ha tingut uns dies per reflexionar, com s'explica el resultat obtingut? D'on creu que van sortir els vots? No ens imaginàvem en absolut obtenir aquests resultats, tot i que teníem la intuïció els últims dies de campanya que la cosa podia anar bé i treure entre quatre i sis regidors, però en cap cas ens imaginàvem aquesta gran victòria amb deu regidors i 28.000 vots. Crec que hi ha fet molt haver construït un projecte plural, transversal, que no portava etiquetes i el fet que des del primer dia vam dir que en política nacional no hi entràriem. No som independentistes ni unionistes, sinó terrassenquistes i aquest ha estat el nostre eslògan més enllà de la posició que ca-

dascú tingui en l'àmbit nacional. Hem construït un projecte de valors compartits que no tenen res a veure amb això: els de la democràcia, la dignitat, la defensa dels drets de les persones, la política de proximitat menys rígida i jeràrquica i més espontània, oberta i flexible... És un resultat digne d'anàlisi per experts en l'àmbit de la comunicació i les ciències polítiques en un moment en el qual la clau principal en totes les eleccions ha estat l'àmbit nacional. I a Terrassa hem aconseguit municipalitzar la política municipal, fer que es parlés de la ciutat.

Té la sensació que se'n parla poc?

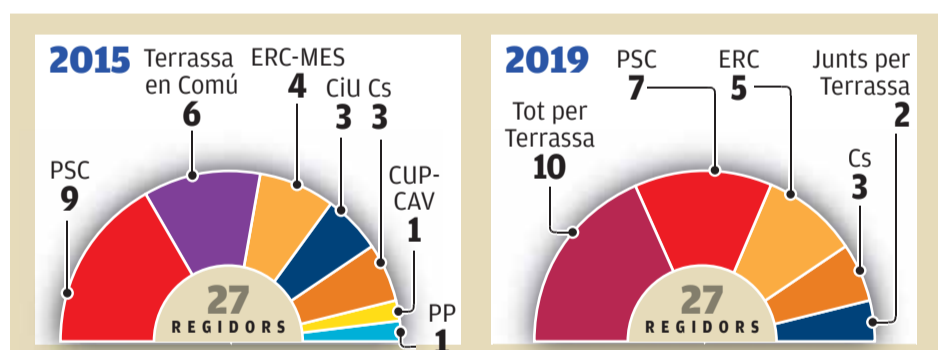
Al principi sí, però fa la sensació que als mitjans d'àmbit nacional no interressi parlar d'aquesta experiència oberta i plural. I quan fèiem campanya m'acusaven d'independentista i havia d'explicar que hi ha una gran diferència entre ser demòcrata, defensar la dignitat i dir que no vull persones a la presó per les seves idees i la independència. I en el resultat, malgrat ser en clau local, també hi ha hagut aquest rerefons. I és un gran exemple, tenint Terrassa com a mirall de Catalunya, que hi ha una gran majoria a favor de la democràcia. I crec que els mitjans nacionals amb influència ho haurien d'aprofitar i visualitzar que una gran majoria de gent defensa una cosa bàsica com és la democràcia.

Però s'ha votat molt Jordi Ballart...

És una suma. Hi ha la cara d'una persona que va renunciar a partir dels seus prin-

JUANMA RAMOS

cipis i probablement aquell gest, i els motius, va fer que molta gent em donés el vot de confiança, però ha estat un projecte en què han participat moltes persones. Des de l'acte de presentació, al qual es van inscriure més de 3.000 persones, fins a la resta d'actes on veia un perfil molt transversal amb moltíssima gent jove que hem aconseguit motivar per a la política. Però hi havia gent gran, de barris, del centre... i això ha estat l'èxit.

Ha rebut algun missatge d'algú dels partits tradicionals amb els quals vostè ha estat crític? Del PSC mateix o d'altres?

Sí. D'alguns dirigents que no estan en primera línia. Del meu antic partit i d'altres. En ser un partit municipalista hem tingut molta relació amb dirigents nacionals de diferents formacions. I tenir representació al Consell Comarcal i a la Diputació de Barcelona, que encara ens ho esperàvem menys, fa que molts tinguin interès de parlar, poder acordar o fins i

tot integrar-nos en altres grups a la Diputació. Allà hi ha setze diputats d'ERC, setze del PSC i un de Tot per Terrassa i podem fer decantar la balança en cas d'integrar-nos... Però en aquest joc d'intercanvi de cromos en despatxos no hi entrarem perquè és una de les coses que hem volgut combatre.

A la Diputació es podria aliar amb qui ofereixi més coses per a Terrassa?

Exacte. Hi anirem a parlar de les qüestions pendents de la ciutat que depenen de la Diputació. Hi ha recursos i serveis que tenen una incidència important a la ciutat i parlarem d'això i amb tothom. Estem disposats a defensar els interessos de la ciutat des del govern. No descartem que la nostra diputada, la Lluïsa Melgares, sigui al govern en funció de la majoria que s'hi configuri que estigui alineada amb el govern de la ciutat, està clar.

El pacte amb ERC a Terrassa va ser sem-

Retorn a l'alcaldia estrenant-se com a pare adoptiu

Se li gira feina, a Jordi Ballart (1980). La de l'àmbit polític la té dominada des que va entrar de regidor el 2005, però és conscient que d'ara endavant té un repte que l'il·lusiona, però que l'omple d'interrogants: fer de pare. Des de fa tot just unes setmanes, i pocs dies després de guanyar les eleccions, va anunciar que havia adoptat tres germans després d'un llarg procés –ple d'alts i baixos i moments de dubte– que havia iniciat amb la seva parella, l'Ignasi, ara ja fa uns quants anys. I reconeix que entra en un món nou, que també l'absorbeix moltes hores i que n'hi treu de son, però ja parla d'adaptar els espais municipals per conciliar la seva feina d'alcalde amb la seva presència perquè no vol agafar aquell rol ja superat del pare que marxa al matí de casa a treballar i que no hi apareix fins a la nit.

Què pensa quan sent a dir que sempre es fa la víctima i posen en dubte d'on surten els diners de la campanya?

Els diners de TxT surten de la gent de TxT. El lloguer de la sala del Centre Cultural del desembre el vam pagar amb els 2.000 euros de la loteria de Nadal i el projecte s'ha basat en molt de voluntariat i pagat amb el *crowdfunding*. La campanya ens ha costat 20.000 euros. Ningú ha pagat per darrere, si bé hem tingut propostes d'empresaris de la ciutat que estaven disposats a pagar tota la campanya. Demanaria a la resta que diguessin el que els ha costat la seva.

I sobre el victimisme?

Va haver-hi un incident amb un mitjà de comunicació i, quan hi ha coses injustes, tothom té dret a fer el que cregui convenient.

Vaig rebre un suposat anònim en què el mateix periodista en un correu de Whatsapp em deia que no era anònim i m'explicava des d'on els ho havien enviat. I era un muntatge i això és el que vaig explicar als Mossos d'Esquadra. Ells van fer públics una part dels missatges de Whatsapp i jo, l'altra. La campanya crec que estava guanyada molt abans de la denúncia de l'última setmana. Hem fet una feina de proximitat que no s'ha vist, de tenir molt contacte amb la gent, porta a porta en un milers de cases per desmentir coses, reunions amb molts col·lectius, 800 persones van participar en l'elaboració del programa, 70 experts, i fet per barris i districtes... Hem fet la campanya en positiu, sense parlar de ningú.

Hem de deixar de banda la gesticulació i la simbologia, malgrat que a alguns els interessa fer soroll

pre la primera opció?

Des del primer moment. És un govern lògic a partir dels resultats, perquè són les dues úniques forces que van créixer. Era un pacte d'una gran força amb 42.000 electors al darrere, i garantia la majoria absoluta amb un govern progressista, fort i estable, que és el que requereix la ciutat en aquest moment. Amb JxCat no sumàvem, amb Cs evidentment no volíem pacte, tot i estar disposats a entendre'ns en temes de ciutat, i amb el PSC era difícil a partir de la relació arran de la meua sortida. Hi ha temes importants que haurem de parlar amb ells com a principal grup de l'oposició i sent un actor important a la ciutat, però és una etapa nova, diferent, i aquest era el missatge de les urnes.

A què ha renunciat TxT en l'acord amb ERC?

De moment a res. Ens preocupava el fet de pactar amb un partit tan clarament

No descartem ser al govern de la Diputació en funció de la majoria que s'hi configuri alineada amb el govern de la ciutat

independentista, però en cap cas condiciona el govern de la ciutat. Nosaltres donem llibertat de vot, no hi ha disciplina de partit i forma part del nostre esperit com a projecte polític. No hem fet cap renúncia i ha estat una suma dels dos programes electorals que haurem de concretar en el pla de mandat.

És conscient que els temes nacionals sortiran a cada ple perquè interessarà posar-ho en evidència?

Hem guanyat les eleccions sense gairebé parlar-ne i no presentarem propostes al ple vinculades a temes nacionals. Si d'altres en plantegen, doncs llibertat de vot amb tota normalitat i transparència. I ens hi hem d'acostumar perquè, si no, anem a polítiques de blocs, d'enfrontaments i d'etiquetes. Hem de deixar de banda la gesticulació i la simbologia malgrat que a alguns els interessa fer soroll. No hem vingut a posar ni a treure llaços ni banderes d'un tipus o d'un altre; hem

Ningú ha pagat per darrere, si bé hem tingut propostes d'empresaris de la ciutat que estaven disposats a pagar tota la campanya

vingut a fer política per a les persones. Si hem guanyat sense blocs, etiquetes ni banderes, podem governar així.

Encara li diuen que és ambigu, tot i no ser partidari del 155, pel fet d'afirmar que no és independentista o que vol un referèndum pactat reformant la Constitució?

Si no sents a dir el que cadascú vol sentir al final ets ambigu. Ho vaig dir quan vaig plegar: soc demòcrata, defenso un referèndum legal i acordat perquè l'única solució al conflicte és posar les urnes. Defenso la via canadenca amb una doble votació per modificar la Constitució i, segons el resultat, fer un referèndum a Catalunya. I si jo hagués de votar no ho faria per la independència, sinó per un estat federal. Si algú creu que això és ser ambigu... I hi ha una gran majoria a la societat que defensa aquesta posició i acaba sent el punt de trobada que ens garanteix la convivència a la societat.

Més que per aquest episodi li ho deia per quan era alcalde i es queixava de rebre amenaces...

Atacar per la condició sexual en una societat igualitària és inacceptable, i els que en som víctimes hem d'explicar-ho perquè això no quedi impune.

Quins són els projectes immediats?

Es concretaran abans dels primers 100 dies de govern amb el pla de mandat. Una de les prioritats, encara que sembli òbvia, és que Terrassa sigui una sola ciutat; no una d'invisible i una d'oficial, que no hi hagi dues velocitats i que tots els barris progressin igual. Vol dir posar fi a les barreres físiques, psicològiques i mentals. Una d'aquestes són les rieres, i proposem fer la segona gran transformació de la ciutat després de la dels Jocs Olímpics. Per això hem creat una regidoria específica i hem plantejar els projectes. Pel que fa a la riera del Palau podria ser més fàcil fer un cobriment.

Altres cop parlem del cobriment total?

Ho diran els projectes que volem fer amb el mínim temps possible i en consens amb la plataforma de les rieres i les associacions de veïns, però com a mínim la trama més urbana per fases seria possible i viable. I a la riera de les Arenes es tractaria de convertir l'eix en un passeig per a vianants, si és possible reduint el cabal i cobrint algun tram fent ponts

VOL VIURE EN #CATALUNYALLIBERTAT

més amples, tot i que tècnicament és més difícil. I ens haurem de relacionar amb qui té la competència, que és l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA), tot i que sabem que és difícil que ho financin veient que ha costat molt que fessin el manteniment i la neteja. Estem disposats a posar partides en els pressupostos d'inversions.

No és un projecte nou.

Hi havia la idea i ara posem fil a l'agulla.

Han aturat de nou el procés d'externalització del servei d'autobús, un tema que s'arrossega des de fa alguns mandats...

Ara hem fet l'aturada política. Volem reflexionar i analitzar la viabilitat tècnica i econòmica de fer una gestió pública directa. El govern ideològicament ho defensa i, si es confirmen les intuïcions que tenim, iniciariem aquest procés. No el demorarem, sabem que és un tema complex, com ho és tirar endavant el procés de licitació per l'experiència que hem tingut de fa sis anys. Parlem de grans multinacionals dels sectors amb molta competència i la que perd acaba presentant recursos contra la que guanya. Això acaba empantanegat durant molts anys als jutjats, i pensem que una gestió directa facilitaria i agilitaria el futur model. La decisió és aturar-ho i estudiar-ho, però no municipalitzar-ho encara.

La neteja continua sent un dels clàssics que no es resol.

Sí, la ciutat ha d'estar més neta. És una prioritat molt clara i primer hem de tenir una mirada interna cap a Eco-equip. Analitzar què hi passa, revisar circuits i protocols d'actuació i valorar la possibilitat que els sistemes de recollida puguin ser diferents en funció de la tipologia del barri. Ara tenim un únic sistema i volem explorar el porta a porta en barris de baixa densitat i contenidors soterrats en les principals avingudes on pugui ser possible. També és veritat que falta personal i que s'ha d'incrementar el pressupost com s'ha anat fent els últims anys, però s'ha de veure si hi ha algun problema real de gestió.

Gestionar la ciutat, tot i el pacte amb ERC, amb la seva candidatura, en què de deu regidors només tres tenen experiència, espanta una mica?

Al principi és lògic perquè tenen experiència en l'àmbit social, esportiu, cultural i de la societat civil, però no en tenen en política i en la seva gestió. Però són persones capacitades que fan un esforç molt gran. I és positiu que en la política no hi hagi polítics professionals, sinó ciutadans que temporalment s'encarreguin de la gestió dels interessos col·lectius de la ciutadania. Aquesta ill·lusió ha de possibilitar que es pugui fer una gran tasca. La gent que ha de governar als municipis ha de ser propera, sensible, amb idees clares, que conegui àmbits concrets de la societat... malgrat que al principi els costin els procediments polítics, els organismes i processos tècnics i administratius.

Per això ha recuperat la figura del coordinador general que ja va posar el 2012?

Llavors vam posar un gerent, però no hi havia gerència en aquell moment, i el que marca el procés d'organització interna, que es va iniciar ara fa dos anys i mig, és que hi ha d'haver una figura que tingui

JUANMA RAMOS

Soc demòcrata, defenso un referèndum legal i acordat perquè l'única solució al conflicte és posar les urnes

Amb les rieres proposem fer la segona gran transformació de la ciutat després de la dels Jocs Olímpics

Una de les debilitats del sistema és que les institucions no es governin des dels plens, sinó des de les seus dels partits

A l'Ajuntament hi ha persones amb moltíssim talent i volem apostar per promocions internes en càrrecs de comandament

la part tècnica i la política. No és un caprici de l'alcalde, sinó la conclusió d'un estudi intern. Toca organitzar l'estructura al voltant d'aquesta figura, i l'Isidre Colàs és una persona amb molta credibilitat dins de la casa amb coneixements tècnics i jurídics. Hem rebut suggeriments per agafar persones de fora amb molt de nom, però sempre hem considerat que primer s'ha de mirar si a la casa hi ha persones capacitades.

Hi haurà canvis de funcionament?

N'hi haurà. Hem començat pel cartipàs i ara aterrem a les àrees. N'hi ha una de nova, que és la de Cicles de la Vida, en la qual s'ha de generar una estructura al voltant. A l'Ajuntament hi ha persones amb moltíssim talent i grans professionals i volem apostar per promocions internes en càrrecs de comandament.

A la campanya parlava de canvi i ja li critiquen que ho digui una persona que des dels 16 anys era a la JSC.

Les societats canvien i les persones també, mentre que moltes vegades els partits s'aturen i són immobiliàries. Estava en un partit que no era un instrument útil perquè crec que no va saber llegir el que estava passant a Catalunya i que defensava una interressos que a vegades no tenien res a veure amb els drets de les persones. Tothom, en funció dels seus principis, té dret a evolucionar i a crear els instruments més idonis en cada moment per transformar la societat. Com a alcalde vaig patir molt la intrusió d'interessos de partit i de direccions. Una de les debilitats del sistema democràtic és que les institucions no es governin des dels plens, sinó des de les seus dels partits.

TxT s'estructurarà orgànicament?

Com que no pensàvem que moriríem d'èxit tenim molta gent inscrita i ho hem d'acabar d'organitzar. Volíem una agrupació d'electors, però va ser molt complicat perquè requeria firmes que s'havien de validar per la junta electoral i vam decidir no perdre el temps i crear un instrument amb una executiva amb tres persones, que és el que marca la llei. Ara hem de fer una gran àgora i espais per generar idees per fer un seguiment de la gestió municipal i retre comptes.

Com ha viscut la ciutat en l'any i mig que ha estat fora de la política? Li ha servit?

M'ha servit de molt. He comprovat en primera persona serveis que s'han de millorar, com ara la zona blava, i manques que per la pròpia inèrcia del dia a dia en el càrrec és més difícil conèixer. Per exemple vaig tenir l'oportunitat de reunir-me amb tots els empresaris de la nit de la ciutat. Vaig parlar amb molta gent, de molts sectors, que se m'han dirigit per dir-me que fèssim alguna cosa tots junts. M'ha permès tenir una mirada més llarga, més estratègica del que requereixen molts col·lectius. El repte és transformar-ho ara en polítiques concretes.

Ha anat a veure Josep Rull?

Vaig parlar amb ell el temps que va sortir de la presó, he estat en contacte amb la família, i he volgut anar-lo a veure, però pel fet de no ser un càrrec públic ocupava una plaça de la família i va ser complicat. Però la intenció és anar-lo a veure. ■